

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 598/2014
18.06.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Глигоријевића, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Зорана Таталовића и Маје Ковачевић - Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљене М.П., због кривичног дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене адвоката В.И., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 6 К 5955/13 од 15.11.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж.1 216/14 од 20.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 18. јуна 2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљене М.П., адвоката В.И., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 6 К.бр. 5955/13 од 15.11.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж.1 216/14 од 20.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 6 К.бр. 5955/13 од 15.11.2013. године, М.П. из Б., оглашена је кривом због извршења кривичног дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђена је на казну тзв. "кућног" затвора у трајању од три месеца, ослобођена је плаћања трошкова кривичног поступка и обавезана да на име имовинскоправног захтева оштећеној Д. с. I. В. плати износ од 305.092,72 динара у року од шест месеци под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду, посл. бр. Кж.1 216/14 од 20.03.2014. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене М.П., адвоката В.И., и наведена пресуда Првог основног суда у Београду је потврђена.

Бранилац окривљене М.П., адвокат В.И., је дана 02.06.2014. године поднео захтев за заштиту законитости против ових правноснажних пресуда због повреде закона - члана 485. став 1. тач. 1. ЗКП са предлогом да Врховни

касациони суд правноснажне пресуде или укине и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду или преиначи а окривљену ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено пре свега таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом.

По ставу Врховног касационог суда, одредбом члана 485. став 4. ЗКП-а, дакле, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП-а може, преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП-а, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Иако бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, при чему не опредељује конкретно ни једну повреду закона у смислу става 4. члана 485. ЗКП-а, из образложења захтева и навода да су битне чињенице утврђене на основу самооптужујућих навода осуђене који нису проверавани другим доказима, да је неправилан закључак судова о постојању директног умишљаја код окривљене, да чињеница да је фирма осуђене отишла у стечај није ни утврђена на несумњив начин нити у списима предмета има доказа да ли је и када отворен стечај над неком фирмом власништво осуђене, те да је тако изостала провера навода одбране указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама, а што није предвиђено као дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљене односно њеног браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а, па је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене оценио недозвољеним.

С тога је Врховни касациони суд са изнетих разлога а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа – судија
Предраг Глигоријевић, с.р.**